

STAR СИЛАТА СЕ ПРОБУЖДА WARS™

АЛЪН ДИЙН ФОСТЪР

ПО СЦЕНАРИЯ, НАПИСАН ОТ
ЛОРЪНС КАСДАН, ДЖЕЙ ДЖЕЙ АБРАМС
И МАЙКЪЛ АРНД
И БАЗИРАН НА ПЕРСОНАЖИТЕ,
СЪЗДАДЕНИ ОТ ДЖОРДЖ ЛУКАС

Disney

LUCASFILM

P R E S S

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Star Wars: The Force Awakens*

Copyright © & ТМ 2016 Lucasfilms Ltd.
www.starwars.com

Превод Кристина Георгиева и Петя Петкова
Издателски редактор Вида Делчева
Коректор Ина Тодорова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фрирьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2016
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-1624-2

Преди много години, в една далечна галактика...

Отпърво се ражда денят,
след него се спуска тъма.
Подир мрака отново
светликът се връща.
Контрастът, казват,
се поглъща
от съвършената сивота,
на джедайския поглед присъща.
Дневник на Уилс, 7:477

От Люк Скайуокър няма и следа.
В негово отсъствие
злият ПЪРВИ РЕД се надига
от пепелта на Империята
и не ще намери покой,
додето Скайуокър, последният джедай,
не бъде унищожен.

С помощта на РЕПУБЛИКАТА
генерал Лея Органа
повежда смела СЪПРОТИВА.
Тя отчаяно жадува да намери
брат си Люк и с негова помощ
да възстанови мира
и справедливостта в Галактиката.

Лея изпраща своя най-дързък пилот
на тайна мисия на планетата Джаку,
където стар техен съюзник е открил
къде може да се крие Люк...

I

Той ѝ беше нужен. А никъде не можеха да го открият.

Тя нямаше на кого друго да разчита. Не и както на брат си. Изобщо нямаше на кого да разчита. Новата република беше на ръба на разрива, на краха, на гибелта.

Бяха вярвали, че с падането на Империята трудностите свършват. Че хората ще проумеят необходимостта от търпение, че ще се иска време да съградят онова, което Империята им бе отнела. Градовете, комуникациите, търговията – тези неща бързо се съвземаха за нов живот. Но много по-трудно беше да се възстановят нематериалните ценности в галактическото общество.

Свободата, да речем. Свободата да се говори открито, без страх, да се изразява несъгласие, различно

мнение. Тя въздъхна. Водачите на бунта бяха подценили дълбоко вкорененото желание на твърде голяма част от населението да има кой да я напътства. По-лесно беше да се изпълняват заповеди, отколкото да се мисли със собствената глава. И тъй, те бяха спорили, обсъждали, разисквали. Докато не стана твърде късно.

Както крачеше из залата, тя улови отражението си в дълъг, лъскав къс метал. Изглеждаше уморена. Понякога си мечтаеше да се бе родила в семейство от простолюдието, обикновена жена вместо планетарна принцеса. Подобни мисли неизменно я връщаха към спомените ѝ за Алдераан – родната ѝ планета, превърната много отдавна в пепел.

В унищожението ѝ имаше дял и собственият ѝ баща. Наследство, от което Лея не можеше да избяга. Тя не биваше да допуска това да се повтори – с нито една друга планета, с нито един друг народ. Отговорността падаше върху нейните плещи и ѝ тежеше. Твърде много?

Де да имаше помощ. Помощ, каквато само брат ѝ можеше да ѝ даде. Стига да беше още жив.

Но не, не. Ако Люк беше загинал, все едно къде, тя щеше да усети смъртта му. В това не се съмняваше. В това поне *не* биваше да се съмнява.

Пък и бяха подочули нещо. Не беше кой знае какво, но дирята беше по-обнадеждаваща от всич-

ко друго, стигало до нея от доста време насам. Тя се канеше сама да последва нишката, защото кой би търсил по-усърдно изчезналия брат от собствената му сестра? Но когато предложи идеята, възмутените възражения на останалите лидери на Съпротивата се чува чак в другия край на Галактиката. Тя отстъпи неохотно пред разума. На нейно място щеше да иде някой друг.

Беше предложено името на пилот със забележителна репутация. Лея нямаше как да възрази – един пилот разузнавач на соло мисия щеше да привлече по-малко внимание от скитаща се насам-натам принцеса. И тя се съгласи.

– Няма нищо особено сложно да се намери един човек, в края на краищата – настояваше неин колега. – Даже с всички планети накуп местата, където може да се скрие, все имат край.

– Обикновен човек, да – отвърна тя. – Но ние не търсим кого да е. Търсим Люк Скайуокър.

Лидерите продължиха да излагат аргументите си, особено онези от тях, които оставаха на мнението, че изборният да проследи оскъдната диря пилот, беше твърде млад за такава съдбоносна задача. Но накрая съгласието надделя.

Лея отново зърна отражението си в метала. От доста време не беше отстъпвала в подобни дискусии.

Тънка, многозначителна усмивка проблесна на-

среща ѝ. Несъмнено авторитетът ѝ се дължеше на скромната ѝ и сдържана природа. Усмивката посърна. Сега не беше време за язвителни размишления. Не беше време за обширни, многословни обсъждания. Времената бяха отчайващи. Безмилостният Първи ред настъпваше и заплашваше да смаже крехките устои на слабата, все по-уязвима и неукрепнала Нова република.

Къде беше брат ѝ?

„Финализатор“ беше огромен и нов. Тайно построен, излят и сглобен в далечните орбитални леярни на Първия ред, Звездният разрушител беше останал незасегнат от вируса на Новата република. Неговите предани и фанатични създатели бяха инсталирали в кораба невиждани дотогава мощни технологии. Не ще и съмнение, Новата съпротива не притежаваше нито кораб, нито оръжие, които да се изправят насреща му.

Четирите изпитани кораба се откъснаха почти незабележимо от страничния порт на огромния Звезден разрушител клас *Възроден*. С ясното си, простичко предназначение те не се нуждаеха от крупното обновяване, възприето от кораба майка. Но и така летателните апарати пак изпълняваха определената им роля с брутална ефикасност.

Долу, тръгнаха по обичайните си ежедневни ра-

боти, на жителите на светлото кълбо, известно като Джаку, и през ум не им минаваше, че след минути ще бъдат посетени от четири елитни ескадрона имперски шурмоваци.

На борда на четирите кораба осемдесетте бойци в бели брони се приготвиха за кацането като всички войници в Галактиката. Остроумията им се редуваха с неспокойните хипотези за онова, което ги чакаше. От прилива на адреналин те се побутваха с лакти и чат-пат тупаха другарски съседа си по ръката. Момчетата се познаваха добре, осланиях се на отряда си и се чувстваха уверени, че ще се справят с всичко, което незначителният свят, към който приближаваха, можеше да хвърли насреща им.

Командирите на отрядите зараждаха с рев заповед след заповед. Оръжията бяха заредени и повторно проверени. Огнените шурмоваци прегледаха дали специалните им оръжия са пълни догоре. Всеки войник щателно огледа бронята на съседа, за да е сигурен, че отделните части са здраво скрепени.

Последвалата тишина се смени с дълбок тътен, неподвижността – с трусове и трещене и четирите кораба навлязоха в атмосферата на Джаку. Някой подхвърли нещо крайно неуместно, но насядалите край него мигом го накараха да замълчи. След това в корабите се настани единствено оглушителният рев и друсещото спускане продължи през гъстия въздух.

Автоматичен електронен глас издаде предупреждението: „Пригответе се за кацане!“. Телата в броните се изопнаха. Усети се един-единствен остър трус, а след него се възцари плътна, чак плашеща тишина. Ръцете стиснаха още по-здраво оръдията, телата се напрегнаха и всички впериха очи в бордовата рампа. Корабите се запускаха с носовете напред към невидимата земя и само тихият шум на машините нарушаваше тишината.

На Джаку имаше и по-малки селища. По-примитивни, по-провинциални. Никой пътник, който минаваше над или дори през Туанул, нямаше да заподозре, че селцето криеше тайна. А дори и да се усъмнеше, човек нямаше причина да разсъждава твърде дълго по въпроса. Галактическите светове бяха пълни с тайни и нямаше причина да се допусне, че Джаку ще бъде по-различен. Но точно тази тайна...

Като повечето малки общности в пустинните светове селцето беше тихо и спокойно. Въпреки унинието и безлюдие то можеше да се похвали с типичната си смесица от местни форми на живот. Растителност не се виждаше много, но далечните случайни крясъци и лаят на тукашните нощни твари показваха наличието на живот, макар той да оставаше скрит за окото. От време на време лекият ветрец подухваше единствената вятърна камбанка и тя при-

пяваше звънливо в противовес на рева на потушили-те се пясъчни обитатели.

Като нямаше нито къде, нито защо да се крие, едно създание, категорично неспадашо към местните видове, се затъркаля на изток от градчето. То имаше кръгла глава, която стоеше леко издигната над далеч по-обемиста сфера, а бялата му окраска с ярки оранжеви фигури се беше позахабила доста. Дройдът с име ВВ-8 в момента беше много, много разтревожен.

Там, където човешко същество би видяло само празното нощно небе, високотехнологично калибрираната синтетична оптика виждаше движеща се светла точица. Когато светлинката се разпадна на четири отделни точици, дройдът започна да пици възбудено. Явлението, което наблюдаваше, можеше да означава само едно...

Светлинният квартет се спускаше стройно по нещо, което би могло да се определи единствено като разчетена траектория, и точиците бързо намаляваха скоростта. Ако продължаваха според досегашните му наблюдения, те щяха да извършат контролирано кацане в... ВВ-8 направи мигновено изчисление.

Твърде близо. Твърде близо, за да е съвпадение. Една такава светлинка беше повод за тревога. Четири загатваха ужасяващи за разума възможности.

Дройдът запиука и запищя в нещо близко до

кибернетична паника, завъртя се и забърза обратно към селището. Тоест главата му се завъртя. Сферичното тяло гледаше на всички страни едновременно и нямаше нужда да се завърта, а само да бърза. А това ВВ-8 стори усърдно и пъргаво. Той не изпрати направените от него заключения, нищо че можеше да го стори, за да не би сигналът му да бъде прихванат от онези, които се страхуваше, че се намират там, откъдето идваха четирите приближаващи светлинки.

Освен за пъстроцветната сбирщина от галактически същества Туанул беше дом и на всякакви употребявани, но затова пък все така безценни машини и чаркове. Значителна част от местното население изкарваше насъщния си като пригаждаше и поправяше тези машинарии за препродажба в по-големите градове. Дроидът се носеше забързано и тук-там случайно срещаният земен или чуждоземен механик надигаше глава и се намръщваше учуден на неоправданата му припряност. Сетне свиваше съответната част от тялото си и пак се връщаше към работата си.

Разхвърляните из селцето недоразглобени машини не спъваха ВВ-8 и той се промъкваше без много усилия между тях. Но ятата от блогини по пътя му бяха по-опърничави. Докато разглобените апарати си стояха на едно и също място, без да мърдат, то блогините не само щъкаха, накъдето им щукне, но гледаха на парчето земя или пясък, което си бяха завою-

вали в момента, като на свое и вдигаха шумна врява срещу всеки неканен гост. Без да губят време, птицеподобните създания зароптаха срещу пътя, който дроидът си беше избрал. Той не обърна внимание на клъвванията им, пък и бездруго можеше да се изтъркаля право през тях. Но опитомените ята даваха храна на много от жителите на селцето и собствениците им нямаше да се зарадват да ги видят премазани.

И тъй, ВВ-8 беше принуден да криволичи и да заобикаля блогините. Правеше го със сръчност и търпение, като пищеше на тромавите псевдоптици да се пазят от пътя му, за да не ги смаже. Най-сетне и последната от досадните твари остана зад него. Навътре в селцето нямаше шанс да срещне някое опитомено същество, което става за ядене – обективно дроидът схващаше същината на този биологичен процес, но той не успяваше да събуди симпатиите му. Целта му беше близо, а нямаше и една наносекунда за губене.

Като повечето сгради в Туанул жилището, към което ВВ-8 бързаше, представляваше странна смесица от модерното и много примитивното. Така беше с домовете в много от по-малките пустинни светове – дизайнът им се диктуваше от нуждата и условията на живот. Дестинацията на дроида напомняше примитивна барака, но в нея имаше електронна техника и множество невидими подобрения, които правеха живота в този суров и сух климат повече от поносим.

. . .

Поу Дамерън се мъчеше да не издава умората си. Поне това дължеше на своя домакин. Пък и нали трябваше да поддържа репутацията си. Беше изминал дълъг път, осеян с трудности и опасности, за да стигне тук днес – и всичко това в името на Съпротивата и лично по заповед на генерал Лея Органа. Младият пилот нямаше да позволи на такова дребно неудобство като преумората да помрачи сбогуването му.

Лицето му, обрамчено с гъсти, черни къдрици, излъчваше гордост, която непознат човек погрешно можеше да вземе за надменност. Уверен в уменията и мисията си, той понякога проявяваше нетърпение, което извираше от желанието му да изпълни поставената задача. Овехтялото му червено-бежово яке беше на гърба му, откакто беше влязъл в Съпротивата и беше започнал да се издига в редиците ѝ.

От мига на пристигането му тук Туанул се бе сторил на Поу не особено внушителен. За разлика от домакина му. Лор Сан Тека изглеждаше физически способен да откъсне главата на всеки неблагоприятен хищник, но иначе имаше нрав на Утешител, и то добър. Човек веднага се отпускате в негово присъствие. Стига, разбира се, да не таеше враждебни намерения срещу собственика на бараката. Въпреки краткото си посещение пилотът се чувстваше доста

сигурен в преценката си.

Тека се приближи, сложи малка кожена кесийка в отворената длан на Поу и я покри с ръка. Усмихна се топло и кимна.

– Само толкова мога да направя. Щеше ми се да можех повече. – Въздъхна тежко. – А колко още работа се иска. Но все някога нещата ще се подредят, а това... ще сложи началото.

Старецът се отдръпна и Поу стисна кожената кесия. На вид беше малка. Но по важност...

– Легендата разказва, че тази карта е недостъпна – отбеляза той. – Как успяхте?

Старият човек само се подсмихна – явно не желаше да разкрива всичките си тайни.

Поу прие това и се ухили в отговор.

– От дете слушам разкази за приключенията ви. За мен е чест да се запознаем. Благодарни сме.

Тека сви рамене – жест на стар човек, бавен, изпълнен със смисъл.

– Пътувал съм надалеч, видял съм твърде много, за да подмина с лека ръка общата тревога, която заплашва да удави Галактиката в потоп от черно отчаяние. Трябва да се направи нещо. Без значение на каква цена, без значение от опасността. Без джедаите не може да има равновесие в Силата и всичко ще премине на Тъмната страна.

Поу поназнайваше туй-онуй по тези въпроси, но

беше достатъчно умен, че да не влиза в дълбока дискусия с човек като Лор Сан Тека. Вместо да стане за смях, като опита да се покаже пред стареца, той се приготви да се простят. Пък и доставката не търпеше отлагане. Непринудените философски разговори можеха да почакаат по-добри времена.

– Генералът отдавна търси картата – рече Поу като встъпление към сбогуването им.

Тека се усмихна на някаква своя тайна мисъл.

– „Генералът“. За мен тя е принцеса.

– Да, но не я наричайте така – посъветва го Поу. – Не и пред нея. Тя не обича вече да се обръщат към нея по този начин. *Наистина* не обича.

Той тъкмо се канеше да добави още нещо, когато в стаята се изтъркаля една обезумяла метална сфера, едва успя да спре навреме, за да не се блъсне в двамата мъже, и забътва порой от електронни пиукания. Младежът и старецът се спогледаха и хукнаха към входа на постройката.

Още преди да спре, Поу вече държеше в ръце куад-бинокъла си. Насочи го нагоре в посоката, указана от ВВ-8, и остави вградения автоматичен тракер да фокусира всички цели в околността. Устройството почти незабавно локализира четири. Поу го свали и заговори, без да се обръща, вперил взор в хоризонта.

– Дано не ви се сторя самонадеян, сър, но трябва да се скриете.

Тека не се нуждаеше от куад-бинокъл. Вече беше разпознал новопристигналите кораби по звука, докато те завършваха спускането си.

– Не искам да преувеличавам очевидното, но *ти* трябва да потеглиш незабавно.

Въпреки важността на мисията си Поу се поколеба. Той не само уважаваше Лор Сан Тека, ами го и харесваше. Как можеше да го остави тук?

– Сър, ако не възразявате, аз...

Старецът го прекъсна:

– Само че възразявам, Поу Дамерън. Ти ми разказа за мисията си. – Погледът и тонът му станаха твърди. – Сега я изпълни. В сравнение с онова, което се мъти в Галактиката, аз и ти сме като две малки пращинки.

Но Поу продължаваше да се опъва.

– При цялото ми уважение, някои пращинки са по-важни от други... сър.

– Ако си решил да ме ласкаеш, по-добре ласкай паметта ми. А сега върви! Аз трябва да се погрижа за отбраната на селото. – Тека се обърна и тръгна, без да поглежда назад.

Поу се двоуми още миг, после се завъртя и хукна към далечния край на селцето с ВВ-8, който без усилие се движеше редом с него. По пътя се разминаха с въоръжени селяни със сурови лица. На Поу не му беше никак ясно как е била вдигната тревогата, точ-

но както и не се спря, за да се чуди откъде и как тези наглед прости хорица се бяха снабдили с толкова много оръжие. Навярно Лор Сан Тека знаеше. Поу реши да го пита... някой ден.

Бяха оставили X-изтребителя на известно разстояние от селцето, скрит хубаво под една висока скала, но тя нямаше да спре някой фин, чувствителен радар да го засече. Поу трябваше да напусне атмосферата на Джаку, и то час по-скоро. Дватама с ВВ-8 се качиха в кабината и той припряно задейства управлението. Уредите светнаха. В далечината рояк двуноги фигури в искрящо бели брони приближаваха селището. Щурмоваци. Оръжията, които затрещяха като побеснели, потвърдиха това.

Селяните, които имаха оръжие, се опитаха да защитят селцето си. Но в това начинание храбростта не можеше да се мери с военната подготовка и модерните брони и оръжия на щурмоваците. И тъй като броят на жертвите растеше все повече, на селяните не им остана друго, освен да отстъпят.

Всичко свърши още преди да е започнало. Като виждаха безнадеждността на по-нататъшната си съпротива, местните започнаха да се предават по двама, по трима. Домашните животни се подплашиха, бутнаха оградите и побягнаха. В това време няколко щурмоваци със специални оръжия започнаха да палят отделни постройките. Побеснелият от гняв Поу

не можеше да разбере причината. Но за онези, които стояха зад Първия ред, да сееш страх и ужас, беше просто вид политика с други средства.

Гневните му мисли бяха прекъснати от тревожен електронен поток, който се лееше от дроида.

– Потегляме, ВВ-8, потегляме! Ей сега... – Той натисна още едно копче.

Лампичките за приземяване светнаха, двигателите нададоха вой. „Излез на открито и после настъпи газта“ – рече си той.

Секунда му оставаше да изпълни намерението си, когато корабът беше ударен.

Двама огнени щурмоваци се бяха промъкнали крадешком откъм гърба им. Който и да беше мозъкът на нападението, бе твърде умен, за да разчита на обикновена фронтална атака. Тези двамата навярно бяха кацнали по-рано или бяха заобиколили селцето с кораб. Но ако някой от изстрелите им лизнеше кабината, щеше да бъде все едно откъде идваха.

От друга страна, тези двамата или си просека похвала, или бяха пълни глупаци, защото вървяха точно срещу оръжията на Х-изстребителя. Поу натисна копчето, което вадеше падащата картечница от търбуха на кораба, и стреля. Взривът, който последва, разчисти територията не само от врага, но и от всяко друго живо същество, имало злощастieto да бъде в близост до тях.

След като набързо се отърва от моментната пречка, Поу отново посвети вниманието си на уредите в Х-изстребителя. От задницата на кораба се чуваше все по-силен вой. С леко треперене изстребителят потегли заднешком изпод защитната скала. Пристегнат здраво в пилотското кресло, Поу трепна в отговор на неочакваните вибрации. Не беше редно корабът да се тресе така.

Х-изстребителят спря, но не и надигацият се вой. След като бързо угаси двигателите, за да предотврати по-големи щети, Поу вдигна капака и слезе. Отиде отзад и се вгледа съсредоточено в неподвижните мотори. Двамата щурмоваци не бяха изкусни тактици, но пък имаха точен мерник. Двигателите бяха тежко повредени.

ВВ-8 се изгъркаля до него. Двамата не обелиха дума. Нямаше нужда от приказки. И човекът, и дроидът виждаха, че здраво са загазили.

. . .

Сражението в селцето продължаваше. Една непреклонна групичка от жителите му, която може би беше наясно какво им готвеха пратениците на Първия ред в случай че се предадат, отказваше да сложи оръжие. Битката не беше равностойна, но засега още не се беше обърнала на касапница и селяните, които продължаваха да държат фронта, не оставаха длъжни на враговете си.

Един от щурмоваците беше прострелян право в гърдите и покосен се свлече в купчина от разтрошена броня, разкъсана плът и кръв. Един от другарите му веднага изтича при него и коленичи, за да му помогне. Раздрана, окървавена ръкавица, от която се подаваха ужасно оголели пръсти, се повдигна към онзи, на когото не му бе писано да стане спасител.

Лицата зад шлемовете се взряха едно в друго. Сепнат, щурмовакът, който се бе притекъл на помощ на падналия си другар, разпозна човека, чийто живот изтичаше заедно с кръвта от бронята му. Бяха изкарали заедно школата в Първия ред. Бяха делили храната, разказите си, опита си. А сега деляха и смъртта.

Съвсем другояче си беше представял битката онзи, на когото не му бе писано да стане спасител.

Падналият щурмовак потръпна кратко за последно и опръска с кръв маската на новодошлия. Ръката падна и повече не помръдна.

Мисълта, че тук вече нямаше какво да се направи, прониза втория щурмовак. Той се изправи и огледа пъкъла, в който се бе озовал. Оръжието висеше на рамото му – неизползвано. Мъжът се запрепъва нататък, далеч от мъртвия си другар, от тази оголена, мъртвешки бледа и умоляваща ръка.

Докато лудостта край него ту се отдръпваше, ту пак прииждаше на вълни, той тръгна из селцето,

завладян от усещането, че е участник по-скоро в историческа драма, отколкото в истинска битка. Но на всяка крачка грозните червени петна по земята опровергаваха отказа му да приеме действителността. Като в ступор в главата му се завъртя една-единствена мисъл – това тук по нищо не приличаше на тренировките. За разлика от симулациите, реалността кървеше.

Дим и прах се надигаха от разрушените сгради наоколо му. Звуковите рецептори на шлема му долавяха далечни експлозии, подобни на тези край него. Пращящите огньовете не се издигаха от пламналия пясък – издигаха се от домове, малки работилници, складове.

Щом зави зад ъгъла на една все още стърчаща сграда, някакво движение го накара инстинктивно да вдигне оръжие. Уплашена, невъоръжената жена насреща му пое остро дъх и застина. Щурмовакът никога нямаше да забрави израза на лицето ѝ – така гледа жив човек, който съзнава, че вече е мъртъв. За миг хищник и жертва останаха вторачени един в друг, всеки от двамата напълно наясно кой кой е. Когато той най-сетне отклони дулото на бластера, жената не можа да повярва и още известно време се взира в него.

Нещо, което можеше да се опише единствено като гръмовно съскане, ги накара да извърнат погледи

един от друг. Щом щурмовакът се обърна по посоката на звука, движението му сложи край на парализата на уплашената жена. Тя се завъртя и побягна.

Приземяващият се космически кораб – далеч по-внушителен от онези, които щурмовакът беше виждал – се отличаваше с изключително високи сгъваеми крила и силует на граблива птица. Вратата на мостика се отвори и отвътре излезе една-единствена фигура. Висока, черна, загърната в плащ и с метална маска на лицето, фигурата подмина вихрещия се наоколо хаос на сражението и безпогрешно се запъти към Лор Сан Тека.

Щурмовакът се учуди на явното безразличие на новодошлия към обкръжаващата ги битка, но остър удар откъм гърба го изтръгна от унеса му и го накара да залитне. Един поглед през рамо го изправи лице в лице с висшестоящ. Гласът на сержанта прозвуча рязко:

– Обратно в отряда! Битката не е свършила още!

Поводът за гнева му кимна почтително и побърза да се отдалечи. Чудеше се какво ли вещае пристигането на тази странна фигура, но не смееше да попита.

За обикновен щурмовак като него невежеството не беше просто абстрактна ценност. Беше включено в наръчника.

. . .

Поу разбра, че поне засега X-изтребителят няма да литне. Ако можеше да задигне отнякъде някои важни части и да намери лазерна резачка, тогава може би, може би... Но преди това имаше далеч по-важна работа, за която да се погрижи.

Той извади предмет от кожената кесия, която беше получил от Тека. Значимостта му далеч надхвърляше големината му. Пилотът отвори капачето на ВВ-8 и мушна предмета във вътрешността на дроида. Едно утвърдително пиукане показва, че се е закрепил добре. Доволен, Поу се изправи и огледа заревото на горящото селце.

– Иди колкото се може по-далеч от тук – нареди той на механичния си спътник. – Все едно в каква посока ще тръгнеш, само да е далеч от това място. – Когато тревожният електронен отговор на дроида показва, че се колебае да изпълни заповедта, Поу додаде натъртено: – Да, ще убия колкото се може повече от онези тенекени кофи. ВВ-8, ще се върна да те взема. *Върви!* Не се бой, всичко ще бъде наред. Където и да отидеш, аз ще те намеря.

ВВ-8 все така се двоумеше. Но когато пилотът остана безразличен към многократните му питания, дроидът най-сетне се обърна и се затъркаля бързо по пясъка, надалеч от селцето. Той завъртя глава назад само веднъж, за да погледне X-изтребителя и пилота, които бързо се губеха от поглед, докато неговата ско-

рост растеше в обратната посока. За огромно съжаление на ВВ-8 той можеше да възрази срещу пряката заповед, но не и да я отхвърли.

Високата фигура с качулка, чието пристигане бе приковало на място разстроения от кървавата схватка щурмовак, вървеше право към Лор Сан Тека. Мъжът крачеше твърдо към целта си, без да обръща внимание нито на смаяните щурмоваци, нито на въръжените селяни. Щом го видя да се приближава, Тека спря и зачака – старейшината на селото позна кой идва към него и знаеше, че няма смисъл да бяга. Смирението го обгърна като облак.

Пришълецът от кораба впи поглед в Тека, огледа го внимателно от глава до пети, тъй както човек разглежда старинен предмет в музея. Тека отвърна спокойно на погледа му. Черната маска с цепка на челото и издаденият като зурла апарат за дишане скриваха лицето на мъжа, когото той знаеше като Кайло Рен. Някога той познаваше лицето зад маската. Някога познаваше и човека. Но сега за Сан Тека беше останала само маската. Метал вместо човек.

Рен пръв заговори, без колебание, сякаш от известно време беше очаквал тази среща:

– Великият войник на съдбата. Заловен найсетне. – При все че излизаше от човешко гърло, изопаченият от маската глас притежаваше злокобното

звучене на безплътен дух.

Тека не беше и очаквал друго.

– А с теб се е случило нещо далеч по-лошо.

Думите не произведоха никакво въздействие върху маската нито, доколкото Тека можеше да каже, върху онова, което лежеше зад нея. Нямаше реакция, нямаше изблик на гняв. Само нетърпение.

– Знаеш защо съм дошъл.

– Знам *откъде* идваш. – При всичката тревога, която показваше, Лор Сан Тека можеше спокойно да седи на върха на някое планинско било и да медитира върху залеза над планината Скорак. – От времето преди да се прекръстиш на Кайло Рен.

Изад маската – ръмжене. Диво, грубо, варварско, но все пак донякъде човешко.

– Внимавай. Картата към Скайуокър. Разбрахме, че е у теб. А сега ще я предадеш на Първия ред.

Като се придвижваше предпазливо и използваше малкото налични прикрития, Поу се вмъкна в селцето и успя да види стълкновението оттам. Той би познал Тека даже и в гръб и на мъглива светлина. Но високият посетител с маската му беше непознат. Младежът се напрегна да чуе за какво говорят, но без да се приближи и да бъде заловен от патрулиращите шурмоваци, можеше само да гледа.

– Ти не си един от тях. – Тека говореше спокойно, сухо и без страх. Говореше истина на лъжата пред

себе си, мъчеше се да внесе светлина в мрака. Слаба надежда, но трябваше да опита. – Първият ред се роди от Тъмната страна. А ти не си роден от нея.

Нетърпението на посетителя премина в гняв.

– Как е възможно разговорът да ми дотегне толкова скоро и толкова много? – Той направи жест към селото с дългата си ръка. – Недей превръща един обикновен диалог в трагедия за тези хора. – Капка чист садизъм оцвети гласа зад маската. – Нима присъствието ти тук не стори вече достатъчно за тях?

– Отдавна се помирих с това място и с тукашните хора. Колкото до другото, истинската трагедия е да се отвърнеш от произхода си.

Рен застина и се приведе напред.

– Стига с този безумен брътвеж. – Протегна ръка. – Дай ми я, старче.

По жестовите и движенията на двамата мъже Поу можеше да предположи от недалечната си наблюдателница за какво говорят. И да предвиди крайната, неизбежна развръзка.

– Не – измърмори си той под нос. – Не, не, не... – Отказвайки се от по-нататъшните си усилия да се спотайва и рискувайки собствения си живот, той изскочи от прикритието си и хукна към двамата.

– Колкото и да се опитваш – отвърна Тека тихо и предизвикателно, – не можеш да отречеш истината за семейството си.

Кайло Рен сякаш израсна пред него. Зад маската припламна гняв и разумът отстъпи пред яростта. В едната му ръка се появи светлинен меч, неустойчив червен сноп светлина, известен с двете си малки издатини на дръжката: оръжие на убиец, любимият фетиш на палача.

– Колко вярно!

Светлина, ярка и режеща, разцепи тялото на Лор Сан Тека.

За автора

Алън Дийн Фостър е автор на книги в различни жанрове – научнофантастични, фентъзи, романи на ужасите, детективски, уестърни и на съвременна тематика. Написал е бестселъра на „Ню Йорк Таймс“ „Междувездни войни: Приближаващата буря“ и популярните романи за Пип и Флинкс, както и романизираните версии на няколко филма, включително „Трансформърс“, „Междувездни войни“, първите три части на „Пришълецът“ и „Извънземна нация“. Романът му „Кибер път“ печели Наградата за художествена литература „Саутуест“ – първата научнофантастична книга, получила това отличие. Фостър и съпругата му Джоан Оксли живеят в Прескот, Аризона.

alandeanfoster.com

[Facebook.com/ Alan Dean Foster](https://www.facebook.com/AlanDeanFoster)